

Ơn cứu độ đang hiện diện

Thư của Tổng phụ Dòng Xitô nhân dịp Lễ Phục Sinh năm 2020

Anh chị em thân mến,

Tình trạng khẩn cấp do nạn dịch virus corona tạo ra vẫn kéo dài và càng bi đát hơn, tôi nhận thấy cần thiết gửi đến anh chị em lá Thư thứ hai, để chia sẻ đôi lời nhằm tăng thêm tình hiệp thông, cũng như đào sâu thêm ý nghĩa mà tình cảnh này mang lại cho tất cả chúng ta, dưới ánh sáng Phục Sinh sắp tới.

Chúng ta càng hiểu sâu hơn về ý nghĩa và thông điệp của sự trải nghiệm mà chúng ta đang sống, thì sự phục hồi của cái gọi là cuộc sống "bình thường" sẽ là một "sự tiến xa bờ hơn, trong vùng nước sâu" (x. Lc 5,4) và không chỉ là một tình trạng hoang tàn nữa, rất có thể là sẽ không thể nào trở lại với tình trạng giống như mà chúng ta đã sống trước đây. Bởi vì không đúng nếu chúng ta nói là trước khi dịch bệnh xảy ra, chúng ta có thể sống tốt được với tình trạng đắm chìm trong một nền văn hóa và một tổ chức kinh tế cũng như xã hội, mà trong đó những mong muốn thường được tạo ra bởi lòng tham lam của một số người chứ không phải do bản chất của con tim của chúng ta hay bởi nhu cầu cần thiết của những người bản cùng.

Chân trời sa mạc

Tình huống chúng ta đang trải qua dường như rất giống với một cuộc hành quân trên sa mạc. Trên sa mạc, cũng giống như ở giữa biển, chân trời thì không thể nào xác định được. Trên sa mạc, người ta không thể nào xác định điểm tới của mình bằng cách hướng mắt về phía chân trời, nơi mà mọi sự thường biến thành ảo ảnh. Cho tới vài tháng hoặc vài tuần trước đây, dường như chân trời đó được tạo ra bởi chúng ta khi chúng ta hoạch định tương lai cho cuộc hành trình của mình, thậm chí là cuộc chạy đua của mình. Dường như chúng ta ngỡ là tất cả sẽ tiến triển một cách vững chắc, bởi vì mọi thứ đã được thiết

lập, cố định, lập trình rồi. Tuy nhiên chân trời này hóa ra lại là một ảo ảnh, một sự hứa hẹn không thật. Vậy thì sao? Làm thế nào chúng ta có thể tiếp tục cuộc hành trình? Và đâu là hướng để chúng ta có thể đi tới?

Trong thời điểm Mùa Chay này, phụng vụ thường nhắc nhở chúng ta về việc vượt qua sa mạc của người dân Israel. Chúa cho dân Israel đi lang thang trong sa mạc bốn mươi năm để giáo dục họ và đưa họ vào Đất Hứa. Do đó, dân Thiên Chúa đã học cách để cho mình được dẫn dắt, không phải suy xét đích điểm hướng tới ở cuối chân trời, nhưng là chú ý đến sự hiện diện của Thiên Chúa. Cuộc hành trình của dân Thiên Chúa được dẫn dắt bởi đám mây biểu lộ sự hiện diện thường tồn của Thiên Chúa và Thánh Ý của Ngài. "Mỗi lần mây bốc lên cao khỏi Lều, thì con cái Israel nhổ trại, và nơi nào mây đậu lại, thì ở đó con cái Israel đóng trại. (...) Nếu mây lưu lại trên Nhà Tạm hai ngày, hoặc một tháng hay một năm, thì con cái Israel cũng cứ theo đó mà đóng trại, chứ không nhổ trại lên đường; rồi khi mây bốc lên, họ mới nhổ trại lên đường." (Ds 9,17.22)

Toàn bộ hành trình của dân Israel được dẫn dắt trong sự hiện diện của Thiên Chúa, chứ không phải những gì được cân nhắc kỹ lưỡng hay là tưởng tượng về phía chân trời xa. Tất cả chúng ta đều tự hỏi: dịch bệnh sẽ kéo dài bao lâu? Chúng ta sẽ phải ở trong nhà bao lâu nữa? Khi nào chúng ta có thể trở lại cuộc sống bình thường? Đây là những vấn nạn chính đáng và dễ hiểu, nhưng nó không được tách biệt chúng ta ra khỏi sự đòi hỏi đích thực mà chúng ta buộc phải đối diện, ngay cả khi không có nạn dịch: Chúng ta có để mình được hướng dẫn bởi sự hiện diện của Chúa không?

Thiên Chúa ở cùng chúng ta

Thiên Chúa không trao ban cho chúng ta hướng đích của cuộc hành trình mà lại không đồng hành cùng chúng ta. Thiên Chúa đã luôn đồng hành cùng với dân của Ngài. Trong Chúa Kitô, Đấng Emmanuel, Thiên Chúa ở cùng chúng ta, con đường phía trước là chính Thiên Chúa là Đấng bước đi cùng chúng ta, là Đấng mà chúng ta luôn có thể bước theo. Chúa Giêsu Kitô, là "Đường, Sự thật và Sự sống" (Ga 14, 6), là chân trời đích thực hướng dẫn các bước chân của chúng ta vượt qua sa mạc trong hiện hữu của mình. Khi, chẳng hạn như bây giờ, chúng ta cảm thấy mất phương hướng, chúng ta không tìm ra được hướng chân trời, cố nhìn về phía xa xôi, mà nhận ra lần nữa, hoặc ước chi là lần đầu tiên là thấy Chúa Giêsu ở gần, Người ở cùng chúng ta, nhìn chúng ta và chỉ đường dẫn lối cho chúng ta khi Người nói: "Ở lại với Thầy! Hãy đi theo Thầy! "

Đức Thánh Cha Phanxicô đã nhắc lại điều này cách đặc biệt vào ngày 27 tháng 3, trong giờ cầu nguyện ngoại thường ở Quảng trường Thánh Phêrô: Đây là "thời gian để chọn lựa những gì quan trọng và những gì sẽ qua đi, là thời gian để tách biệt những gì cần thiết ra khỏi những gì không cần thiết. Lạy Chúa, đây là lúc để thanh luyện lại cách sống của chúng con đối với Ngài và đối với tha nhân." Và Đức Thánh Cha thêm rằng: "Chúng ta không thể tự mình làm được gì, và rất cô đơn; tự mình, chúng ta sẽ chìm: chúng ta cần Chúa như những thủy thủ năm xưa cần ánh sáng của các vì sao. Chúng ta mời Chúa Giêsu vào con thuyền cuộc đời của chúng ta. Chúng ta hãy trao phó cho Người những nỗi sợ hãi của mình, bởi vì Người chiến thắng chúng. Giống như các môn đệ, chúng ta cảm nghiệm được là, với Chúa Giêsu ở trên thuyền, sẽ không xảy ra sự chìm đắm. Bởi vì sức mạnh của Thiên Chúa là: biến mọi sự, thậm chí là những sự ác, xảy ra với chúng ta thành những điều tốt thành. Ngài mang lại sự thanh bình trong những cơn giông tố của chúng ta, bởi vì với Thiên Chúa, sự sống không bao giờ chấm dứt. "

Nếu chúng ta phải tập trung vào một điều, ngay cả ở giữa rất nhiều lo lắng và sợ hãi, thì đó chính là sự hiện diện của Chúa Kitô ở cùng chúng ta, ở đây và bây giờ, trên con thuyền bị xô đẩy bởi bão tố hoặc mất phương hướng khi đang đi ngang qua giữa sa mạc. Chúa Kitô nơi chúng ta, sẽ biến mọi sỏi đá gập ghềnh thành con lộ thẳng băng để chúng ta cất bước theo Người, cùng với Người là ý nghĩa và là sự viên mãn của cuộc sống. Ngay cả cái chết cũng là cách để sống trọn vẹn, là con đường đến với Chúa Cha, nếu chúng ta sống với Chúa Giêsu. Thánh Phaolô đã tóm tắt thông điệp này khi viết cho cộng đoàn Thêxalônica: "Đấng đã chết vì chúng ta, để dầu thức hay ngủ, chúng ta cũng sống với Người." (1 Ts 5.10)

Đây là lời tuyên bố về Tin mừng Phục sinh, sự hiện diện sống động của Đấng Phục sinh trong cuộc sống của chúng ta, trong bất cứ hoàn cảnh nào. Đức Thánh Cha nhắc lại cho chúng ta vào ngày 27 tháng 3: "Ở trong sự cách ly mà chúng ta đang phải chịu đựng sự thiếu thốn về mặt tình cảm và các cuộc gặp gỡ, cảm nhận thấy việc thiếu thốn biết bao nhiêu điều, một lần nữa chúng ta lại lắng nghe tuyên bố về Tin mừng của ơn cứu độ của chúng ta: Người đã sống lại và ở kề bên chúng ta."

Chúa Giêsu đã chết trên Thập giá để được sống bên cạnh chúng ta, để trao ban cho chúng ta được hồng phúc sống bên cạnh Người, hay đúng hơn là: được ôm lấy Ngài, như Đức Thánh Cha Phanxicô vẫn mời gọi chúng ta: Hãy ôm chặt lấy Chúa để nắm lấy niềm hy vọng: đó chính là sức mạnh của đức tin, giải thoát khỏi sự sợ hãi và trao ban niềm hy vọng."

Nắm lấy ơn cứu độ

Chúng ta sẽ sống Tuần Thánh và cử hành lễ Phục Sinh trong cùng một hoàn cảnh mà chúng ta và cả thế giới đang trải qua trong một vài tuần qua. Giáo hội mời gọi chúng ta sống Tuần Thánh và Phục Sinh như một cơ hội được trao tặng cho tất cả mọi người để tập trung vào điều cốt yếu: Mầu Nhiệm đang hiện diện, đó là Con Thiên Chúa đã chết và sống lại cho chúng ta. Sự cứu độ đang hiện diện, và đó là một Con Người "sống bên cạnh chúng ta" và là Đấng mà chúng ta có thể ôm ghì, nhờ đó, nơi Người mà chúng ta nắm lấy Sự Sống đã chiến thắng sự chết và nắm lấy Lòng Thương xót đã chiến thắng tội lỗi. Trong Người, mọi khoảng cách ngăn cách chúng ta với Chúa và anh em cũng đều bị khóa lấp, ngay cả khoảng cách đầy bi kịch và thảm não của tất cả những ai, trong những ngày này, đang đau khổ và chết trong sự cô đơn cùng cực khi không có sự hiện diện của người thân.

Trong Chúa Kitô, chúng ta được ban cho một sự gần gũi thiêng liêng với nhau, mà nó bao hàm tuyệt đối về sự hiện diện của Thiên Chúa, về tình yêu của Người. Không có gì hiện thực hơn là sự hiện diện của Thiên Chúa, ngay cả đối với chúng ta, đó là một sự hiện diện mầu nhiệm bởi vì chúng ta đắm chìm trong đó, như thánh Phaolô đã tuyên bố với những người Athen rằng: "Thật vậy, chính ở nơi Người mà chúng ta sống, cử động, và hiện hữu" (TđCv 17,28). Nhưng ngay chính khi thánh Phaolô giải thích rằng sự hiện diện này là Chúa Giêsu Phục sinh, những người Athen chế nhạo ngài và không muốn lắng nghe ngài nữa. Cuộc sống đối với họ không là nỗi bi kịch để rồi bản thân họ cần đón nhận một sự cứu độ thực sự. Có lẽ nhiều người trong chúng ta cũng lắng nghe Công bố Tin Mừng Phục sinh với sự hời hợt, như thể sự cứu độ thực sự của cuộc sống của chúng ta và của cả thế giới không phụ thuộc vào đó.

Đối với thánh Phaolô, sự công bố này không phải là một lý thuyết: đó là sự kết hiệp của sự thân mật thực sự với Chúa Giêsu Phục sinh, Đấng mà ít lâu sau đó ở Côrintô, vào nửa đêm, nói với ngài rằng: "Đừng sợ! Cứ nói đi, đừng làm thinh, vì Thầy ở với anh; không ai tra tay hại anh được" (TđCv 18,9-10), hay là Đấng khi mà thánh nhân bị giam tù ở Giêrusalem, cũng vào đêm khuya, Người đã đến bên thánh nhân và nói: "Hãy vững lòng! Con đã long trọng làm chứng cho Thầy ở Giêrusalem thế nào, thì con cũng phải làm chứng như vậy tại Rôma nữa." (TđCv 23,11).

Sự gần gũi thân tình của Đấng Phục sinh là một quà tặng, là chính Người - Đấng đã trao hiến bản thân cho chúng ta, Đấng sống vì điều này, để ở bên chúng ta bằng tình thân ái. Đây là sự Cứu độ vinh thắng trong cuộc đời của chúng ta, và chính điều này mà chúng ta được mời gọi làm chứng nhân. Làm như thế nào? Trước hết bằng cách sống điều đó, hãy ở lại trong sự thân tình của Thiên Chúa với chúng ta. Đời sống của những ai trong sống sự thân tình với Chúa Kitô trở thành một dấu hiệu chắc chắn và thuyết phục về sự hiện diện của Người đang cứu thế gian.

Dấu ấn của sự vĩnh hằng

Năm nay chúng ta kỷ niệm 400 năm ngày mất của vị Đáng kính Veronica Laparelli, một nữ đan sĩ và là một nhà thần bí của đan viện Xitô Chúa Ba Ngôi ở Cortona. Điều nổi bật nơi các nhà thần bí là bản chất của đặc sủng phi thường của các ngài về cơ bản là cho thấy Chúa Giêsu có thể hiện diện và thân tình tới mức nào trong một cuộc sống thường nhật của con người. Những chứng từ của các nữ đan sĩ sống cùng vị Đáng kính Veronica cho thấy cuộc sống, cử chỉ của ngài, cũng như toàn bộ con người của ngài, đã trở nên, có thể nói, như là "diễn viên" hữu hình của Đấng Hiện diện vô hình. Chẳng hạn, khi Đức Maria trao Hài Nhi Giêsu cho vị Đáng kính ẵm bồng, các nữ đan sĩ đã nhìn thấy dấu vết về cơ thể của Hài Nhi in trên chiếc áo của vị Đáng kính. Hoặc, như Viện mẫu của vị Đáng kính đã làm chứng rằng, họ thấy vị Đáng kính "nói chuyện với Chúa Giêsu dịu ngọt và từng bước đi qua Nhà nguyện, thực hiện những cử chỉ đầy mãn nguyện, thể hiện niềm vui tột độ trên khuôn mặt, nhưng với sự khiêm tốn, giống như thói quen nói chuyện với một Nhân vật cao trọng". Đó không phải là hư cấu, nhưng là bằng chứng phi thường về sự thân tình của vị Đáng kính với Chúa Kitô. Những ai ở xung quanh vị Đáng kính tuy không nhìn thấy Chúa Giêsu nhưng chỉ nhìn thấy vẻ đẹp của tình thân ái phụ thê, bằng chứng rõ ràng và thuyết phục về sự hiện diện của Chúa Kitô.

Thiên Chúa ban cho những đặc sủng thần bí này để nhắc nhở chúng ta rằng Chúa Thánh Thần muốn trao ban cho tất cả những ai đã được rửa tội, kinh nghiệm ngoại thường trong cuộc sống bình thường để có thể ở lại và tâm tình với Chúa Kitô. Và mỗi tương quan này là Sự Cứu độ hiện tại chiến thắng tội lỗi và sự chết.

Đúng như Đức Thánh Cha đã nói: "Ôm ghì Chúa để nắm lấy niềm hy vọng: đây là sức mạnh của đức tin, giải thoát khỏi nỗi sợ hãi và mang lại hy vọng". (Ngày 27 tháng 3 năm 2020)

Ôm ghì là một cử chỉ của tình bạn, của tình thân ái. Cái ôm mang tính biểu tượng là sự chia sẻ nơi cõi lòng, thắt chặt lòng mình với tấm lòng tha nhân, để chuyển tải những gì thân mật và quý giá nhất nơi mỗi người. Cái ôm không là sự chiếm hữu, nhưng là trao ban và đón nhận. Có lẽ đây là lý do tại sao trong Tin Mừng, chúng ta thấy Chúa Giêsu chỉ ôm những đứa trẻ: Người muốn để lại một hình ảnh về cái ôm nhưng không, trong niềm an vui thuần khiết của việc trao đổi tình mến. Và Người đòi hỏi chúng ta trở nên giống trẻ

thơ để đón nhận Vương quốc giống như chúng (x. Mc 10,15-16). Vương quốc của Thiên Chúa là vòng tay yêu thương của Chúa Kitô.

Trong những tuần này, hầu hết các tín hữu phải từ bỏ việc đón nhận Thánh Thể và được mời gọi Hiệp lễ thiêng liêng. Chúng ta không được quên rằng sự kết hiệp thiêng liêng với Chúa Giêsu không phải là sự thay thế cho việc đón nhận Thánh Thể mà là kết quả của nó. Chúng ta sẽ phải luôn luôn và mọi nơi sống kết hiệp thiêng liêng với Chúa Kitô, sống thân tình với Người, bởi vì đây là lý do tại sao Bí tích Thánh Thể và tất cả các bí tích được ban cho chúng ta.

Một tác giả nổi tiếng của dòng Xitô thế kỷ 12, William xứ Saint-Thierry, đã trình bày điều đó rất rõ: "Vậy thì nếu bạn muốn, và nếu bạn thực sự muốn, bất cứ lúc nào trong ngày hay đêm, [Thánh Thể Chúa] đều được dành cho bạn (...). Bất cứ khi nào, để tưởng nhớ đến Đấng đã chịu đau khổ vì bạn, bạn hãy để cho linh hồn mình chìm ngập trong Người với tất cả sự sùng mộ và tin kính của bạn, bạn rước Thân Thể của Người và uống Máu của Người; và trong mọi lúc bạn hãy ở trong Người với tình mến và Người, bởi sự Thánh Thiện và Công Chính của mình, sẽ ngự nơi bạn, bạn được coi như là một phần của Thân Thể của Người và như là một trong những chi thể của Người" (*Kim Thư*, § 119)

Dấu ấn của tình mến

"Phần cơ thể của Người và là một trong những chi thể của Người". William nhắc nhở chúng ta rằng nếu hoa trái của bí tích là sự thông hiệp liên li với Chúa Kitô, thì hoa trái của sự thông hiệp thực sự với Chúa Kitô luôn là sự hiệp thông huynh đệ, ý thức trở thành tất cả các chi thể trong Thân Thể của Người. Sự hiệp thông này là phổ quát, nó liên kết chúng ta với toàn thể nhân loại, vì Con Thiên Chúa đã chết và sống lại cho tất cả. Chúa Kitô đã chết và sống lại để quy tụ tất cả nhân loại trong cộng đoàn những người được cứu chuộc, các chi thể của Thân Xác vinh hiển hiệp nhất trong tình huynh đệ liên kết trong tình mến của tình con thảo đối với Chúa Cha. Từ Thập giá và từ Thiên đàng, Chúa lôi kéo mọi người về điều này: "Và khi tôi được nâng lên khỏi trái đất, tôi sẽ lôi kéo mọi người đến với tôi" (Ga 12,32).

Vì vậy, không có gì để lại dấu ấn và biểu lộ nơi chúng ta về sự hiện diện thực sự của Đấng Phục Sinh cho bằng sự chấp thuận rằng nhu cầu của tha nhân thay đổi hình dạng của con người chúng ta, của cuộc sống của chúng ta, thời gian của chúng ta, và của tất cả những gì chúng ta là hay chúng ta có. Bất cứ ai trao ban sự sống cho tha nhân đều trở thành dấu ấn của Chúa Kitô trên thế giới, biểu lộ sự hiện diện của Người để cứu chữa.

Mỗi người chúng ta được kêu gọi trong thời gian này và trong suốt cuộc đời của chúng ta để nhập thể vào hình dạng của Chúa Kitô theo sự phong phú của sự trao ban trọn vẹn của Ngài cho tất cả mọi người. Mỗi chi thể trong Thân thể của Người được mời gọi bày tỏ lòng bác ái duy nhất và vô biên của Thiên Chúa nơi vô số các đặc sủng, ơn gọi, mà ngay cả về nhu cầu mà chúng ta đối diện.

Màu nhiệm này làm tôi đặc biệt nhớ tới bức thư của một y tá ở Bắc Ý, với tên gọi rất ý nghĩa là Emanuele, người mà trong những tuần gần đây đã làm việc và hiến thân ngay từ đầu trong việc điều trị bệnh nhân coronavirus. Vị y tá này đã nói lên tiếng nói của nhiều nhân viên y tế khác, những người cầu xin sự giúp đỡ của chúng ta bằng lời cầu nguyện và vật chất trong đời sống của chúng ta, mà thậm chí cũng là tiếng khóc thầm của tất cả những bệnh nhân và những người thân yêu của họ trong nỗi thống khổ.

"Công việc của tôi luôn dựa trên nền tảng vững chắc của việc cầu nguyện, sống như một sứ mệnh dành cho Đấng mà Người sống trong thời khắc cuối cùng, trong đau khổ và cụ thể ngày nay ở nơi bệnh nhân trong cơn viêm đường hô hấp cấp do Covid-19, đang gây căng thẳng cho cả nước Ý!

Tôi chắc chắn rằng lời cầu nguyện từ phía bạn là liên lý và đẹp lòng Chúa, nhưng cho phép tôi làm phiền bạn để nài xin sự gần gũi thiêng liêng trong lời cầu nguyện.

Tôi cầu xin các bạn hãy là Aaron của chúng tôi, những người gơ tay khi chúng tôi mệt mỏi và chán nản, từ các đan viện của mình các bạn hãy sẵn sàng lau khô dòng lệ của chúng tôi mỗi khi chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi bất lực không thể làm điều đó, hãy an ủi những ai đang ở nhà chờ đợi chúng tôi mà không biết chúng tôi đang ở đâu cũng như không biết đôi mắt và trái tim của chúng tôi thực sự đang hướng về đâu! Mọi người chết một cách cô đơn mà không có người thân bên cạnh, tuy nhiên họ chết trong tình yêu của Thiên Chúa trong các khu bệnh viện của chúng tôi, nơi mà không còn không gian hay thời gian, hội trường, hành lang không màu sắc; nhưng bất chấp sự hỗn loạn và sợ hãi cũng ảnh hưởng đến từng người chúng tôi, hãy lấp đầy những trái tim đang chiến đấu từng giờ, từng khoảnh khắc để giành giật sự sống cho những người dường như không còn nữa! Các bạn hãy là sức mạnh của chúng tôi trong Kinh Mân côi; hãy là hơi thở của chúng tôi trong việc đọc Lời Chúa và hãy là ngọn đèn dầu trong Giờ Kinh Phụng vụ! Các bạn hãy là sự phục sinh trên thiên đàng cho các bệnh nhân của chúng tôi trong lúc bế Bành, nơi mà Chúa Kitô đã tự tỏ hiện sống động cho từng người con đang khát mong Nguồn Ôn Cứu độ của Ngài! "

Anh chị em thân mến, chúng ta hãy bước vào Tuần Thánh và niềm vui vinh thắng của Lễ Phục Sinh bằng cách chấp nhận lời kêu gọi này để trở thành chi thể sống động của Thân thể của Đấng Phục sinh, luôn luôn nhớ rằng sự sống của Thân Thể Chúa Kitô là lòng mến!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCist